

Vonnis over Yvonne

Jan Vercammen

bron

Jan Vercammen, *Vonnis over Yvonne*. Orion-Colibrant, Brugge 1980

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/verc002vonn01_01/colofon.php

© 2014 dbnl / erven Jan Vercammen

1.

Ik heb afgerekend.
Ober, zei ik.
Hij zei: zeg maar god.
Goed god, zei ik,
mij goed: god.

Kijk, zei ik, dit is een schim,
een kostbare schim want ze heeft
me vele woorden gekost
en vele wonden,
zelfs woorden met wonden
laat wonden met woorden staan.

Vele, hoor je.
Wat te veel is
mag je houden.

Hij zei niet dank je.
Ik dan maar wel.
Maar waarvoor?

2.

Ik verzweg toen de naam van
de schim. Ze heet Yvonne.
Het gaat om mijn oudste zaak
die nog overblijft, geen dertien
jaar jonger dan ik en sindsdien
zijn eeuwen vervlogen, zodat ik
nog leef.

Zodat ik mijn handen die haar
nooit hebben aangeraakt
ontdekken kon en mijn mond,
waarin nooit een woord voor haar
ontstond, gewoon bewegen kon tot
een woord dat me niet was bekend.

We hebben zelfs nooit in
dezelfde luchttocht gestaan.
Ik heb haar enkel gezien maar
het gaat erom dat ik haar nooit
vergeten heb. Dat is haar schuld
maar die kent ze niet. Het is
haar lot in het mijne
zonder onderscheid.

3.

Eeuwen die helder geworden zijn
in het licht van de nacht
die mij geloof in één
mysterie schonk. In één
voor alle.

Ik weet hoeveel lijken voordien
begraven werden, hoeveel er
nog wachten in de drukte van
het verdwijnen, hoeveel er
nog levend zijn.

Ik onderschat niet meer het
geboortejaar op nieuwe rouw-
berichten.

Maar het gaat
om mij die leven bleef
ter wille van dit vonnis.

We gaan daarvoor desnoods
de zinneloze wereld uit
al weet ik niet waarlangs.
Maar de terugweg weet ik wel.

4.

Ik zie haar nog: ze ging
door de lucht en ademde
wellicht niet. Want niet
haar haren niet
haar kleed niet
haar benen,
alleen zijzelf
bleef me bij.

Tenzij dat ze even omkeek
misschien. Maar niet
haar mond niet
haar ogen niet
haar voorhoofd
gaf ze aan mijn
herinnering over.

Alles behield ze
behalve zichzelf.
Er was geen seizoen in die straat
en voor haar geen andere weg dan
die straat. Sindsdien is ze nooit
in een huis verdwenen. Misschien
heb ik haar maar éénmaal gezien.

5.

Ik ken de kleur van haar haren niet
maar ik weet dat ze donker waren
zelfs donkerder dan ik weet en
ze waren lang, zelfs langer dan
ik weet en haar leden waren lenig,
zelfs leniger dan ik weet en
haar kuiten waren fijnlijvig
wat ik nu voor dit vonnis weet.

Maar verder weet ik niets
tenzij dat ze vaak verscheen
uit mist
uit zon
uit een kers
uit een noot
kortom uit de regen
en uit de regenboog.

6.

De lente trachtte nog even
de zomer tegen te houden in
de tijd dat ik een roos in
de tuin had geplukt
voor niemand
ook niet
voor mij.
Ik moet ze ergens te verwelken
hebben gelegd voorzichtig toch.
Ik weet het niet meer.

Zo was die tijd.

Zoveel woorden waren nog niet
volwassen geworden in mij
zomin als ik. Ik stelde
me zelfs niet het najaar voor
maar ik weet dat Yvonne
de dag nadien nog niet uit
de gapende straat verdwenen was.

7.

Ik heb haar nooit iets geschonken.
Ik heb niets voor haar gedaan.
Ook niet in sindsdien
vervlogen eeuwen, daar ik
niet wist hoe de hand van
een schim te vatten is.

Maar nu is haar hand
volbloedig warm
met vingers waaruit
de kleuren van
de schepping vloeien.
Maar het is ook
haar hand niet meer,
nu de woorden me willen
vertellen wat ik in
de wind kan zien en in
het zonlicht horen kan,
maar niet in de weerkaatsing
van de maan.

De tijd van
het vonnis is gekomen nu
ik voorgoed haar niets
kan schenken niets
voor haar kan doen.

8.

Dat niemand haar nog kent
zolang nadien
hindert niet de gerechtigheid.
Integendeel.

Het volstaat dat ze was en ik
het weet, - zowel als
de zandstenen poort van
de stad, wat ik weet.

Men zei dat ze trouwde met
een slager in de tijd dat ik
nog wat zonlicht kneden kon
met artsenhanden. Maar toen was
ze reeds verdwenen. Zodoende
weet ik enkel dat ze nooit
het einde van de straat,
het plein heeft bereikt.

9.

Ik weet nu dat zonder te weten
gezocht kan worden, dat ik zocht,
maar ik wist het niet toen
ik zocht. Noch wat. Ik zwierf
onder zwerken en open geluchten
even licht even beloftevol.
Wie mij zag zwerfen begreep
het niet, bij dag noch
bij nacht: ik wenste geen sporen
na te laten, maar liet er
altijd na. Ze verdwenen niet.

Het is nu te laat om te weten
nu Yvonne een gestalte
geworden is die zij niet is.

Mijn droom is nu mijn eigendom
maar ik ben haar een vonnis schuldig.

10.

Ik weet nu woorden wachten
om Beatrice Portinari tot
een later leven op te wekken,
Nofertete niet. Die vond ik in
Egypte vruchteloos. Laura
de Noves niet die ik niet zocht
in Avignon.

Maar ik geef geen
bevel. Elk evenbeeld is vals.
Yvonne kwam niet aan een brug,
slechts in een eindeloze straat.
Haar heb ik niet gezocht terwijl
ik zevenmaal geboren werd
en telkens stierf na luttel tijds.

Dat is een ander nutteloos
verhaal met stranden, wouden
en een eiland hier en daar.
Een vlinder en een vlieg
en soms een tor. Een spinnewiel,
een weefgetouw en een boetiek.
Kortom een oerwoud waar
doorheen geen weg te vinden is.

11.

Ik laat onzacht die woorden wachten
tot ze vervreemd zijn van hun klank.
Zij die werd opgeroepen noch
Yvonne zouden het begrijpen.
Ik weet niet of Yvonne werd
begraven. Maar zoniet zou die
verrijzenis haar diep ontstellen daar
zij geen gelijkenis zou vinden.
Elke weildedag uit haar verleden zou
in nooddrift ondergaan, zodat zij niet
meer voor het vonnis leven kan.

Maar ik? Ik zou vermoeden dat
ze door een deur nog in
die straat verdwenen is al werd
ze in geen enkel huis verwacht.
Dat moet vermeden worden deze tijd.

De woorden zullen niet
vervreemden van hun klank.

12.

Ik vernam, Yvonne: je bezat
een kasteel. Maar dat is vals
gebleken.

Echt is dat je vader
zijn doodstrijd ontving vervuld
van angst en dat je kasteel er
een was van karton als voor
een opera.

Want je ging door
een doodgewone straat waar Lowie
genesteld zat in een eng laag huis
bijna geheel gevuld met zijn
harmonica waarvoor hij zich klein
had gemaakt.

Het lekte spoedig uit
dat ik zelf je dat kasteel had
toebedacht ten tijde der
verbrande bomen toen hun tijd
naar zijn vervulling dreef.

Ik neem geen gedachten terug
laat staan dat een kasteel
in deze tijd niet meer
bewoonbaar is.

Ten andere
je had dat niet gevraagd.
Je hebt van mij nooit iets
gevraagd noch ik van jou.
Je bent steeds
onbevraagd
gebleven.

13.

Ik noem die dag almachtig dinsdag:
hij moet van voor mijn geboorte hebben
bestaan en ik werd op een woensdag
gebaard.

Je keek wel even om maar zag
mij niet. Je zag wellicht niemand
en niets. Ik zag en ik dacht: je telt
de stenen zonder op je tellen
te letten. Je wist niet dat je
gestalte werd ingeprent op
een zuivere zelfkant van mijn
geheugen om nooit meer met jou
vereenzelvigd te worden. Maar
die zelfkant werd opgezogen in
een spiraal.

Ik liet ook de tijd aan
zijn nieuwe vloeibaarheid over.
Ik heb hem nadien nog meermaals
gezien. Hij herkende me niet.
Ik denk dat hij geen geheugen bezat.

14.

Hoe oud ben je nu geworden,
Yvonne? Maar ouder geworden ben
je niet. Dat weet je niet en je
gelooft me niet. Je bent alleen
verijld met de tijd die dichter
geworden is mettertijd. Je kleed is
verkleurd en je voeten moeten
de weg betasten. Geen vrouw heeft
je huid voor mijn handen betastbaar
gemaakt en mij in de ravijnen van
je ogen laten nederdalen. Dat zeg
ik enkel ter verdediging, Yvonne,
want gister is in vervulling gegaan.
Ik wilde je nog het vonnis besparen
maar dat kan ik niet meer.

15.

Ik houd niet van groen dat
niet leeft want dan is het
zo vals als het blauw van
fiolen. Ik hoop dat je geen
groene kleed droeg toen je
die straat niet verlaten kon.
Je bent doelloos immer verder
gegaan van januari tot december
der vervlogen jaren.

Aandachtig
kijk ik nog over die dag als
over een muur om je te zien.
Maar jij bent
het niet meer
zomin als je
bent geweest.

Je bent immers vreemd
voor de vrouw die meent
van een god te vernemen
dat het goed is samen
te verdwijnen achter
een horizon van
vuur en water
grond en lucht.

Die vrouw
bestaat.

16.

Ik heb nooit aan je lichaam
zijn naam gevraagd en
je geest was een nacht die
niet eindigen kon.

Ik heb nooit in een haven of
een eindstation op jou
gewacht, op een pad
tussen korenvelden, aan
de rand van een bos, in
een drank- of eethuis of
waar ook,
al stapelde
de stad zich stapelgek op,
verzwond het dorp als
waaninnig geworden.

Weet je wel dat
de klapproos niet
meer bloeit tussen
korenbloem en kamille?

Maar je lichaam bleef in
zijn kleding verhuld. Toch zijn
je borsten naar de maat van
mijn handen gegroeid en werd
je schoot van binnenuit verlicht.
Maar het waren niet jouw borsten
niet jouw schoot, al heb ik je niet
aan de tijd onttrokken, Yvonne.

17.

Had ik een woord tot je gesproken
ik zou je nu wellicht vergeten zijn
Zovelen, zelfs vertrouwden, zijn
vergeten of verschijnen nog
als onbekenden in één hersencel.

Ik heb in mei steeds naar
de najaarsevening verlangd
door regen omgedoold en toch
geen zon gezocht. Kortom,
ontelbaar waren de
gelegenheden tot vergeten.

Ik zie je rug als in een waas,
verdicht nog om je benen die
nog nauwelijks bewegen in
de straat.

Maar dat volstaat
voor onvergetenheid maar ook
om een gestalte je te geven
die niet jij meer bent.

18.

Had ik je aangeraakt ik had
wellicht de ruwheid van
je huid gevoeld; of je
gekust, ik had wellicht
niet eens je mond gevoeld.

Ik heb je zelfs in droom
niet aangeraakt of je gekust.
Je bent niet eens een vrouw
geworden want je bleef
een kind dat vrouw kon worden
toen ik ging vermoeden dat
je rijzige gestalte een geheim
verborg dat ik niet kennen kon
en dat ik enkel nog bij jou
vermoedde.

Daar we nooit elkander
hebben aangekeken, blijven je ogen
blind als je nog leeft. Maar ik
verbeeld mij teder bruin als van
een hazelnoot. Neen ik verbeeld
me niet. Ik zie.

19.

Geen muziek is om jou of enig ander
geluid en de lucht heeft geen
enkele tint van enige kleur.
Ik heb luchten van vele kleuren
gezien, ik bedoel tussen mens
en mens en niet aan de hemel
en toch ook daar. En niet
door seizoenen ontstaan.
Want ogen ontvangen ook beelden
van binnenuit.

Je werd alras
een schim. Ik meende soms haar
een lichaam te kunnen verlenen
maar lucht was dichters dan droom.

Een lichaam immers laat lucht
niet door. Een engel wel al is
hij vleesgeworden. Adem is hij als
geen woorden nog volstaan
om longen te vervullen die
belast met een ontzinde droom
nog enkel hijgen.

Zo wordt straks
dit vonnis slechts over
een schim geveld, Yvonne.

20.

De droge wilde roos van Isola Bella
en het even droge vierklaverblad in
het woordenboek zijn zinloos
geworden voor mijn hartslag in
dit etmaal. De herinneringen
zijn vreemd op het eiland dat in
november uit een oceaan
werd opgeheven.

Waarom dan vind
ik jou terug, Yvonne, nu de jaren
zelfs op de bomen wegen, op
mijn lieve bomen zonder onderscheid,
nu ik trager wederkeer naar huis
of aarzel tussen open wegen?

Ligt er een reden in het leven
of in de dood? Als ik
de panfluit in mijn oren hoor
beluister ik haar unisono als
de cello in de Kol Nidrei van
Max Bruch.

Ik aarzel zelfs
te weten of ik nog iets anders weet.

21.

De vraag is nu wat ik
in vrouwen wilde vinden. Wat
van jou weet ik zeker niet.
Toch iets van jou, maar uit
een droom onthouden?
Misschien een onbestaanbaarheid.

Ik weet: zij hebben borsten en
een schoot die vele namen draagt.
Ik zocht echter niet wat alle
bezitten, maar iets dat één bezit
en dat mijn leven naar
een eigen dood kon richten.

Ik wil niet overwegen waarom
niet in mezelf, wat zinloos is.
Ik wou vervuld zijn als
een oude boom met jonge kruin
van nog geen eeuw.

Maar elke dag
kon een verjaardag wezen, zó
dat ik verloren liep als toen
de dorre blaren zo
indringend ritselden
onder mijn harde voeten in
het bos van mijn herinneringen.

22.

We missen veel te veel om
een overzicht te houden
van wat onthouden werd.
En we onthouden niet
voortdurend bovendien
en evenmin voorgoed.

Maar jij gaat nu nog in
dezelfde straat, niet meer
dezelfde, hebt nog niet
het plein bereikt. Je zal
het nooit bereiken, zelfs
niet in je dood. En ik,
misschien slaap ik me dood.
Een afscheid ligt dus voor
de hand, mijn hand.

Maar heeft
een afscheid zin, al is
het in een vonnis?
Juist nu wel, Yvonne.

23.

Een gesprek onderbreken is goed
om naar een gedoofde ster
te staren of een nova te zoeken,
als het maar onderbroken wordt.

We hebben zelfs nooit het eerste woord
gezocht: jij had er geen reden toe
en ik zou het niet gevonden hebben.
Ik heb sindsdien duizend en één
tweede woorden gevonden voor nachten
en dagen, de meeste niet bruikbaar.

Maar gister vond ik mirakuleus
het sesam voor de poort van
de grot der verborgenheden.
Het ware zinloos dat iemand
anders het in de mond zou nemen
zelfs onuitgesproken.

Maar
een onderbreking is goed
waardoor ik weet vóór ik
het wist dat ik je dagen kon.

24.

Ik was verdiept in een helder
gelaat, een donker en een
met schaduwen overtogen.
Maar beperkte me soms
tot ogen, tot een mond.

Wat is echter van jou
mij toegewend geweest
tenzij je afwendbaarheid?

Ik ontving ingetogen, hartstochtelijk
openbaring van schouders, borsten,
lenden, dijen, voeten en soms drong
ik door in een schoot waar ik
een heilige geest dacht vleesgeworden.

Er was echter steeds een terugkeer
met Mozart die zei: net nog
de tijd voor een requiem.

25.

Is mijn dood zo nabij dat
mijn leven zo dringend over
de stroom van mijn tijd
de brug van Andersen bouwt?

Een brug? Is er een ander beeld
om mij de verwarring der
vervulling te besparen tot ze
volkomen werkelijk wordt:
ultieme wonder waardoor
Echnaton kon zeggen dat
hij niet vergeefs had geleefd.

Is de tijd der wonderen niet
voorbij? Nabij. Voorbij.
Ik heb die woorden niet
meer nodig, evenmin
de notenbalk of
een kleur van
de regenboog.
Maar de ether wel.

26.

Ik hoorde dat een god
de mensen nodig heeft.
Waarom? Hij dringt
zich op en alles is
met hem. Ik aanvaard
bij voorbeeld niet
een gebod van
rechtvaardigheid
van hem want die
betracht ik zonder hem:
dat is eenvoudig
een zaak van genen.

Ik wil Yvonne niet van.
haar eigen weg verdringen
die ze toch niet volgt.
Ze heeft haar lot ondergaan.
Ik verzoek haar niet me
te helpen zoeken naar
wat ik gevonden heb.
Ze weet niet eens dat ik
haar ken.

Ik wil
de woorden weg, ik stoot
ze weg, want ik wil niet
dat zij me begeleiden. Maar
ze laten me niet los.
Nooit laten woorden af.

27.

Het is lente weer en mijn paard
staat stil. Ik heb het door de tijd
gedreven, roerloze ruiter, teugelloos.

Ik wil een levensles uit deze rit
verzinnen door Yvonne weg te voeren uit
die tijd, neen over deze tijd, van tijd
tot tijd tot heden. Maar de woorden
ontvluchten mij die zich verbergen in
een rozentuin met incalelies langs
de paden. Zij is voorgoed ontlast
van enige gelijkenis, van elke die
mij niet verwarren kan.

Nog enkel
woorden kunnen haar herkennen. Maar
gedachtenis heb ik geledigd in
de zuivere rivier der enigheid.

Ik heb voldaan. De dood is mij
voorbijgegaan. Toch weet ik dat
hij wacht voorbij de mispel, de
katalpa en de moerbeiboom tot die
vervulling mij ontnomen wordt.
Door wie?
Door mij.

28.

Als op een ochtend niet de zon
terugkeert, wat gebeurt er dan?
Het geeft niet dat het winter is
of zomer. Er is zelfs geen horizon.

Zij wacht misschien tot ik
volkomen de miljarden heb
herleid tot één en één
tot één van één en één.

Maar neen, de wereldas
glanst voort van regelmaat.
Steeds keert de zon terug
om mij te tonen dat een wolk
doorheen de nacht een wolk
gebleven is en de gestalte van
Yvonne transparant. Wat nog
niet zegt dat ik ze zie:
mijn ogen zijn zo vochtig soms.

29.

Op een winddoorvlochten vlakke
tussen burcht en Atlantische klif
bloeiden nog blauwe en gele
bloemen in de late herfst
al drong de winter aan
in het astrale waas van
de waterhorizon.

Dat moet
je weten, Yvonne, om dit vonnis
te begrijpen: je leden waren
een ogenblik nog lenig en
je haren donker.

Je gaf me
de gele bloem, ik gaf je
de blauwe tuil. Jij was
het echter niet. Niet meer.

De droom stijgt als de wierook
uit het vreemde wierookland
of uit de binnenlandse nevel, om
het even. Maar hij verzwond.
Er waren ogen en een mond
in zilte lucht, maar handen
bovenal: de wereld was ervan
vervuld.

Ik kon aldus verzaken aan
de droom die jij gewekt had in
een eindeloze straat. Ik weet niet
of dezelfde droom nog iemand in
zijn ban gevangen houdt. Wat geeft
het dan dat niemand overleven zal
zoals voorspeld. Ook mij niet meer.

30.

Er blijft dus enkel nog
het vonnis te aanhoren en
het luidt: ga verder niet
maar keer terug in de woning van
waaruit je de straat betrad opdat
mijn eindvervulling niet
geschaduwd worde door een schim.

De straat is wepel. Ze bestaat
niet meer. Heb jij niet zestig
jaar mij vergezeld? Dat is
te lang, Yvonne, voor een
mensenleven. Je moet verbannen
worden in het huis dat niet
bestaat, niet meer, nu mij
de tijd genadig is geworden in
een dageraad. En mijn herinnering
is nu voorgoed verzegeld. Je
bestaat niet meer, je hebt
ook nooit bestaan, want je
hebt nooit geweten dat je was
geworden. Doe de deur op slot.

31.

Je hebt niet gebaard in het huis
met de zandige groeven, in dat met
de klopper op de deur, in dat met
de kijklens in de vleugel. Het is
te laat, Yvonne, daarom word je
gedaagd. Je hebt de liefde uit-
gedaagd, de vruchtbaarheid,
kortom, het leven zonder grens.
Je bent geen vleesgeworden heimwee,
geen vleesgeworden woord geworden.
Het Katharinakind werd niet geboren
en het wenkt niet meer uit
de Schorpioen. Ik zal het echter
altijd, altijd voort ontwaren in
het kerstlicht om een
nachtelijke zeemeermin.

32.

Nooit is de sneeuw zo traag
geweest al weet ze tijd en duur.
Ze was er niet die kerstnacht en
terecht:
ze had
te zwart
de sporen van
Yvonne
lichte voeten
uitgewist.

Maar Pasen komt zo vroeg
dit jaar: een eeuw slechts
na die heilige nacht.
Want heilig was hij, daar
een god zijn armen openspreidde
zó dat woorden vluchtten naar
het non-ens achter hem. Hij was
ook enkel kleur van schepping
maar hoefde niet te zeggen: het
is goed.

Nu Pasen komt is nog
geen enkel woord terug.
Wat schrijf ik dan
in deze stilte? Stilte
van de woorden weg.

33.

Hoeveel leven heb ik ten dode
gedoemd vandaag? Ik heb onkruid
gewied met berouw in mijn adem.
Maar ik heb het voor zuurstof
geruild.

Dat het niets met Yvonne
te maken heeft, is schijn. Want
ik mediteer dat ik geen leven heb
gewekt in haar. Ik bedoel: niet
in haar maar in de schoot die ik zocht
in haar gedachtenis. Zo obsedeert
mij alle leven dat mijn leven raakt.
Aldus vandaag in netel
maluwe
muurkruid
en kweek.

Zoals ik mediteer bij lijken van
nachtvlinders
vliegen
muggen
die ademhaalden in het heelal.

Ik ben een weg van aardstroom
ingeslagen. Sinds wanneer?
Tot waar?
Ik hoor de prestant in mijn oor
die overeenstemt met
een uitslaande zonnevlam
in de nacht.

34.

Mijn kat zit naar mijn woorden
te staren, wassend uit mijn pen,
zo licht als schaduw van een wolk
over mijn koniferen, als het licht
der geliefde door Dantes Vita Nuova,
zo licht dat de wijn in mijn glas
er jonger van wordt.

Een kat is
echter kleurenblind ook voor bloemen.
Ik ben vandaag de woorden dankbaar
als voor de wolk voor de zon
het herfstblad op mijn schouder
de blauwe vlinder op het alpenpad
de wijsvinger naar het vlekje
Kariae diep in Hellas, moederdorp
van de kariatieden.

Het zijn
woorden die alle hulpelozen helpen
en adem benemen aan wie heugenissen
in een vloed aan ebbe overlaten.

Ik adem nu de lucht uit orgelpijpen
door sacrale handen heerlijk en
beheerst bespeeld. Mijn longen
staan wijdopen als voor de bries
waarop nog steeds de geuren drijven
van de tuinen tussen Tigris en Euphraat.

35.

Op witte wanden schouw ik weer
de tekeningen met de tinten van
de zeven elementen: tedere
transities en verbanden eeuwen
ver ontstaan. Een god (een andere
steeds andere) strekt weer
zijn armen uit, maar ditmaal bij
vergissing, want ik ben er niet.

Misschien is ergens van Yvonne
een bronzen gisante gegoten, met
een Egyptisch, soms een Florentijns
gelaat. Ik ken het. Ik vergis me niet.
Maar ik bezoek het niet. De straat
is trouwens opgebroken want
de huizen zijn verlaten en
het hele dorp is uitgestorven.
Maar het leven is oorspronkelijk
en sterk in deze wepelheid
ook al vertraagt mijn hart.

36.

Er blijft altijd de tuin met
het veelvuldig edelstenen licht
in boom en struik. Ik leef
in eigen quattroceto op
het ritme van Mozarts
klavierconcert in c-groot.
en telkens als de duisternis
opstijgt uit het gras
de Kol Nidrei van Max Bruch.
Echter bij dageraad van Mozart
de klarinet in a-groot.
Van Mozart tot Mozart steeds.

Die tuin moet ik voorbij de dood
terugzien, opdat niet iemand
vreemds (want geen nakomeling)
de knoken van mijn geest
te vinden weet in een oranje
labyrint dat niemand
uitweg biedt.

37.

In dit van zon vervuld vertrek
alleen onthaal ik gastvrij
elke tijd van een verzaking die
nog in vervulling verwijlen kan.

De woorden blijven in
de duisternis van licht
in dit vertrek verborgen
schuw voor mijn haken naar
een eenzaamheid die verder dan
de wanden reikt. Leidt elke weg
van een vervulling naar verzaken
verder niet naar eenzaamheid?

Toch zijn er nog die rustig, nu
dit vonnis is voltrokken, zijn
bereid om vlees te worden, tot
onthulling. Maar waarvan?
Na korte tijd, ondanks
het wonder, ontmoet ik
en verlaat ik slechts mezelf.
Maar samen zullen wij
dan mystisch schouwen
het mirakel in het Al
'waar niets verloren gaat
en niets uit niets
geschapen wordt'.